

PERSVOORSTELLING 29-6-2020

TOESPRAAK MEDECURATOR PETER VERHELST

Misschien ben ik subjectief, maar volgens mij hadden Chantal Pattyn, Benedicte Goesaert en ik een prachtige Watou-editie klaar waarin beeld en gedicht langs elkaar heen schampten, waar ze met elkaar in de clinch gingen, en waar kunstwerken en gedichten elkaar complexer maakten, rijker, en helderder. Watou 2020 dus. In bijzonder aangename samenwerking met Jessy en Matthias van stad Poperinge en met schepen Loes Vandromme, hadden we ons een parallel universum gedroomd en tegelijk een plek waar kunst relevant probeerde te zijn in de hedendaagse, soms harde, lastige, lelijke wereld. Een plek waar de economische logica niet geldt en waar het nuttigheidsprincipe geproblematiseerd wordt. Maar we wilden kunst vooral als een uitnodiging tot kijken en tot denken en voelen. Waar de bezoekers zich verbonden voelden met de kunst. Niet om de bezoekers te genezen, zelfs niet om ze te troosten, maar om plekken te voorzien waar ze traag, want vol, voluit en intens zouden kunnen leven. En natuurlijk was Watou ook een uitnodiging tot traag, vol, voluit en intens lezen. Van respectievelijk 37 dichters uit België en Nederland werden 59 gedichten geselecteerd (van sommigen waren er dus meerdere gedichten). Poëzie van piepjonge en hoogbejaarde dichters, van dode en levende, van hedendaagse en middeleeuwse, van mannelijke en vrouwelijke en alle mogelijkheden daartussenin en daar ver voorbij, gedichten geschreven in Kortrijk en geschreven in Kaapstad, een klein schatkistje vol gedichten van bekende en van debuterende, van populaire en van vergeten dichters – wat is de Nederlandstalige poëzie rijk, divers, dynamisch, veelkoppig.

En toen we Watou 2020 op papier hadden... denderde de wereld als een dolle olifant de porseleinwinkel van de werkelijkheid binnen en maakte de covid19-crisis Watou 2020 tot onze ontzetting onmogelijk. Een bijzonder lastige beslissing omdat we scherp beseften hoeveel mensen we ontgoochelden en hoeveel die beslissing Watou zou kosten. Daarom zijn we gelukkig dat we het gedichtenparcours hebben samengesteld. Als belofte dat er volgend jaar een nieuwe versie komt van het kunstenfestival.

Naar Vlaams-katholieke gewoonte bestaat het fietsparcours uit 14 staties (maar we hebben er wel een 15de aan toegevoegd, een soort verlossing). Van de markt van Poperinge loopt het parcours tot op de markt van Watou. 15 gedichten zijn te lezen die je blik en je hersens slijpen. Een aantal gedichten is ook te horen. Schrijfster en radiodocumentairemaakster Annick Lesage heeft zich daar op meesterlijke wijze over ontfermd. Frank Verdrum uit Westouter en leraar in de Kunstacademie van Poperinge leest een gedicht voor van Mischa Andriessen. Aurélie Nyirabikali Lierman (een verbluffende radioproducer, vocaliste en

componiste) brengt een massief en subliem gedicht van de jonge Nederlandse Simone Atangana Bekono - onthoud beide namen. De Nederlandse Asha Karami leest met haar droomachtige, betoverende, half bewusteloze stem droomachtige, half bewusteloze, betoverende fragmenten voor uit haar debuut, Godface. De uitzonderlijk getalenteerde zangeres Charlotte Adigéry brengt een ontroerende, kwetsbare versie van 'Waar stil toen' van Hans Faverey, één van de allermooiste Nederlandstalige gedichten. Brihang brengt een kristalheldere versie van een tuingedicht van Anneke Brassinga. Zwangere Guy brengt een bijna militante versie van een covid19-gedicht dat Ilja Leonard Pfeijffer schreef voor De Wereld Draait Door. Erwin Mortier leest zelf een gedicht dat hij schreef voor zijn onlangs overleden vader - niemand leest Mortier zoals Mortier.

Om Watou 2020 niet geruisloos ten grave te dragen, hebben we de gedichten gebundeld, dank aan de bijzondere mensen van uitgeverij Borgerhoff en Lamberigts (dank Sam en Nils). Zij maakten het mogelijk voor lezers uit België en Nederland om via poëzie toch in Watou aanwezig te zijn.

Over 12 maanden opent Watou 2021. In een totaal veranderde wereld. Ik kan eerlijk gezegd nu al niet wachten om te zien welke totaal veranderde manier we zullen moeten vinden om ons tot de wereld te verhouden. Welke kunst we naar hier zullen laten komen en hoe die kunst erin zal slagen om noodzakelijk te zijn. Hoe we de inwoners van Watou deel kunnen laten nemen in het festival. En waar we de woorden vandaan zullen halen om die nieuwe werkelijkheid een stem te geven. Of tegen te spreken. Heel benieuwd zijn we. Soms met een klein hartje. Maar vooral met nooit te stillen goesting. Leve de kunst!

De curatoren.